

Arrest

nr. 186 957 van 18 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 27 januari 2015 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 27 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 10 november 2016 en op 22 december 2016.

1.3. Op 2 februari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 februari 2017 aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en tot de Bini (Edo) tribe te behoren. U werd geboren op 3 juni 1994 te Benin City waar u tot 2011 te Aduwawa woonachtig was. U heeft de Akara Primary school afgemaakt. Nadat u de lagere school vervulde, ging u soms met uw moeder naar de markt. Op een dag stelde uw buurvrouw, die u madame T.(...) noemt, voor dat u voor haar zou werken als naaister. Toen u ongeveer een jaar voor madame T.(...) werkte, stelde zij voor u naar Europa te sturen om daar te gaan naaien. Haar zus, madame N.(...), woonde in Europa en zij had meisjes nodig om de grote industriële naaimachines te bedienen. U aarzelde. Madame T.(...) benaderde uw moeder met het voorstel. Uw moeder was aanvankelijk aarzelend maar werd overtuigd door madame T.(...). Madame T.(...) eiste vervolgens dat er een eed afgelegd zou worden opdat het geheim van Europa bewaard zou blijven. Uw moeder aarzelde wederom, maar werd over de streep getrokken door madame T.(...) die benadrukte dat het afleggen van de eed noodzakelijk was om u naar Europa te sturen. U en uw moeder gingen naar Awusamba waar de Juju plaatsvond. Er werd u gezegd dat u en andere meisjes het vliegtuig zouden nemen naar Europa alwaar jullie de stiel van naaister aangeleerd zou worden. U ontmoette de andere meisjes en een man, mister S.(...), de tussenpersoon tussen de meisjes en madame N.(...), in New Benin waar jullie de bus namen naar Abuja en vervolgens naar Sokoto. Van Sokoto wandelden jullie naar Niger waar jullie verplicht werden met verschillende mannen te slapen. U klaagde bij mister S.(...) en verklaarde niet op de hoogte te zijn geweest van deze regeling en om de tuin geleid te zijn geweest. Op die manier zette u uw reis verder naar Mali alwaar u wederom verplicht werd met mannen te slapen. U bleef klagen en eiste met uw madame te spreken die u berispte en u probeerde te sussen. Van Mali ging u via Algerije naar Marokko, waar u ongeveer een jaar na vertrek uit Nigeria aankwam. In Marokko werden jullie met 9, van de 13 overgebleven meisjes, overgedragen aan M.(...). Mister S.(...) gaf tevens de telefoon aan E.(...), de senior girl onder de meisjes. M.(...) kreeg de taak jullie naar Melilla (Spanje) te brengen. In Marokko leerde u uw toekomstige vriend Z.(...) kennen aan wie u uw problemen uiteenzette. In Melilla werden jullie opgevangen door het Rode Kruis en in kampen ingedeeld. In Melilla begon u een relatie met Z.(...) die u voorspelde uit de prostitutie te kunnen ontsnappen door zwanger te worden. Zo geschiedde. De senior girl, E.(...), bracht madame N.(...) op de hoogte van uw zwangerschap en dwong u, op bevel van madame N.(...), drugs te nemen om uw zwangerschap te beëindigen. U kwam in het ziekenhuis terecht waar uw dochter O.(...) op 26 juni 2013 geboren werd. E.(...) gaf het nummer van uw vriend Z.(...) aan madame N.(...). Uw madame beschuldigde uw vriend ervan zich te hebben gemengd in haar zaken, haar investering en zei dat het kind een bastaardkind was dat door de vader opgevoed moest worden opdat u geld zou kunnen verdienen via prostitutie. De andere meisjes gingen via Cordoba naar Madrid waar ze madame N.(...) ontmoetten. U verliet als laatste het kamp in Melilla en ging samen met uw vriend via Cordoba naar Barcelona. Ook in Barcelona ontving uw vriend regelmatig telefoontjes van madame N.(...) die bedreigingen uittelde en u verzekerde uw locatie op te sporen. Bij aankomst in Barcelona kocht uw vriend Z.(...) een GSM toestel voor u. Na verloop van tijd gaf uw vriend uw telefoonnummer aan madame N.(...) omdat hij genoeg had van de telefoontjes waarin uw Madame haar geld opeiste. Aangezien u zich niet wilde prostitueren eiste zij immers een grote som geld. Ongeveer een maand na aankomst in Barcelona kwamen madame N.(...) en de senior girl E.(...) naar het appartement waar u verbleef. U kon zich op tijd verstoppen, maar de gebeurtenis heeft er toe geleid dat uw vriend Z.(...) op een dag niet terugkeerde naar huis. U was ondertussen zwanger van uw tweede kind. Na de komst van madame N.(...) verbleef u nog een 6-tal maanden in Barcelona. U sliep op verschillende locaties. Madame N.(...) bleef u bellen. Op een dag kwam u te weten dat madame N.(...) het appartement nogmaals had bezocht in de hoop u te vinden. In Barcelona ontmoette u een man die u, in ruil voor seksuele gunsten, naar een land wilde brengen waar u geholpen zou worden. U verliet Spanje in januari 2015 en kwam op 27 januari 2015 in België aan. Diezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Na aankomst in België vernam u dat uw moeder in Nigeria aangevallen werd door madame T.(...) en haar mannen. Uw moeder overleed op 6 juni 2016 ten gevolge van haar verwondingen. Uw moeder deelde u eerder mee dat ze reeds verschillende malen door madame T.(...) benaderd werd in de hoop dat zij uw gegevens zou doorspelen. Na afloop van de dood van uw moeder had u slechts tweemaal contact met uw familie die u verantwoordelijk houdt voor de dood van uw moeder. U verklaart bovendien niet te kunnen terugkeren naar Nigeria omdat u vreest dat uw dochter besneden zal worden door uw oudere zussen en uw tante. U voegt toe niet te kunnen ontsnappen aan de praktijk omdat het een traditie is.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van de geboorteakte van uw dochter O.(...) Z.(...) (dd. 05/07/2013, Registro Civil de Melilla), een kopie van de geboorteakte van uw zoon I.(...) (dd. 03/04/2015, gemeentehuis Dinant-Sur-Meuse), een kopie van het familieboekje in Spanje (dd. 15/08/2013, Registro Civil de Melilla), een kopie, waarvan het origineel gezien werd op dd. 13/07/2016 te Yvoir, van de overlijdensakte op naam van A.(...) A.(...) K.(...) (dd. 16/06/2016), een kopie van de

affidavit van de overlijdensakte (dd. 16/06/2016), een verklaring op eer van GAMS met bijgevoegde paspoorten van uzelf, F.(...) A.(...) en uw dochter, O.(...) Z.(...) (dd. 26/11/2015), een e-mail van de sociale assistente, mevrouw van R.(...), gericht aan uw advocate, meester van Cutsem (dd. 29/06/2016), een kopie van een DHL pakket, een kopie van een geschreven adres, een psychologisch attest (dd. 07/11/2016, Woman Do), een origineel medisch attest FGM op naam van O.(...) Z.(...) (Dr. R.(...) P.(...), dd. 15/11/2016), een kopie van een medisch attest FGM op naam van O.(...) Z.(...) (Dr. S.(...) A.(...), dd. 06/11/2015), een kopie van een medisch attest FGM op naam van A.(...) F.(...) (Dr. S.(...) A.(...), dd. 20/11/2015), en algemene informatie met betrekking tot FGM (Female Genital Mutilation among Edo people: the complications and pattern of presentation at a pediatric surgery unit, Benin City, maart 2009, African Journal of reproductive Health), neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) **onvoldoende elementen naar voor heeft gebracht, waaruit blijkt dat er , wat u betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.**

U verklaart in eerste instantie niet naar Nigeria te kunnen terugkeren omdat u madame N.(...), en haar represailles, vreest. Het moet vooreerst opgemerkt worden dat het door het CGVS **niet in twijfel wordt getrokken dat u naar Europa werd gebracht en bent gekomen met bepaalde verwachtingen.** De gebeurtenissen onderweg van Nigeria naar Marokko worden door het CGVS ook niet in vraag gesteld. Het CGVS is echter bevoegd om de vrees bij terugkeer naar Nigeria te beoordelen, en de Commissaris-generaal heeft geoordeeld dat er onvoldoende elementen zijn waaruit geconcludeerd moet worden dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Geneefse vluchtelingenconventie, koestert, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ,zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt.

Ten eerste moet opgemerkt worden dat het erg tot de verbeelding spreekt dat u gedurende 2 jaar in een kamp van het Rode Kruis in Melilla verbleef zonder hulp te zoeken (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.10 en p.20 en dd. 22/12/2016, p. 15-16 en p.19). U verklaart geen asiel te hebben aangevraagd in Melilla omdat u niet op de hoogte was van de mogelijkheid. U werd pas op de hoogte gesteld van de mogelijkheid door de man die u naar België bracht (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p.16). Dat u geen asiel heeft aangevraagd in Melilla, kan enigszins verklaard worden door uw onwetendheid. **Dat u echter , gedurende een verblijf van twee jaar in het kamp van Melilla, op geen enkel moment hulp heeft gezocht, tart de verbeelding.** Eens te meer omdat, volgens uw verklaringen, E.(...) u nauwlettend in het oog hield en u verplichtte drugs te nemen om uw ongeboren kind te aborteren (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.9 en dd. 22/12/2016, p.20) én uw vriend Z.(...) regelmatig gebeld en bedreigd werd door madame N.(...) (zie gehoorverslag dd. 22/12/2016, p. 16). Volgens uw verklaringen was de dreiging dus erg actueel. U verklaart opgenomen te zijn geweest in een ziekenhuis (zie gehoorverslag CGVS, dd. 10/11/2016, p. 9 en dd. 22/12/2016, p.20) alwaar u de mogelijk had uw problemen uiteen te zetten. Bovendien werd het familieboekje en de geboorteakte van uw dochter opgesteld door de Registro Civil de Melilla, wat aantoonde dat u tevens in contact kwam met de autoriteiten. U verklaart in het ziekenhuis en in het kamp niet over uw problemen te hebben verteld omdat u bang was voor E.(...) en voor uw madame (zie gehoorverslag dd. 20/12/2016, p.20) en omdat u de gevolgen van het verbreken van de eed, de juju, die u ertoe verbond het geheim van Europa te bewaren, vreesde (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.20 en dd. 20/12/2016, p.19). Buiten beschouwing gelaten dat het opmerkelijk is dat u zich in Nigeria geen vragen stelde bij het nut van het afleggen van een eed om een job als naaister in Europa geheim te houden, houden uw verklaringen hieromtrent geen steek. Indien u werkelijk de gevolgen van het verbreken van de eed vreesde, zou u niet bij kennismaking met Z.(...), nota bene een Nigeriaan, meteen spontaan uw problemen uiteengezet hebben (zie gehoorverslag CGVS, dd. 20/12/2016, p. 15). U verklaart hem alles te hebben verteld omdat hij u een luisterend oor bood en u raad gaf. U gevraagd waarom u wel alles aan Z.(...) vertelde, terwijl u de autoriteiten in het kamp niet op de hoogte durfde stellen omwille van de eed, antwoordt u dat hij steeds naar u kwam en vriendelijk was (zie gehoorverslag CGVS dd. 20/12/2016, p. 19). U verklaart niet aan de eed te hebben gedacht omdat u voelde dat hij om u gaf. **Enerzijds verklaart u, uit vrees voor de gevolgen van het verbreken van de eed, de autoriteiten in het kamp niet op de hoogte te hebben gesteld van uw problemen, en, anderzijds, verklaart u zonder aan te eed te denken, uw problemen uiteen te hebben gezet aan een volslagen vreemde Nigeriaan. Dit tast de geloofwaardigheid van uw vrees (voor de**

gevolgen van het verbreken van de eed) ernstig aan. De beweegredenen waarom u in het kamp de hulp van de autoriteiten niet kon inroepen, blijven aldus niet overeind. U verklaart tevens in Barcelona te angstig te zijn geweest om klacht in te dienen of naar de politie te gaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.20). Uw vriend en het koppel waarbij jullie inwoonden, raadden u aan de politie niet in te schakelen omdat u geen papieren had. Hieruit blijkt dat ook de man en vrouw waarbij u woonde op de hoogte waren van de problemen wat wederom een schending van de eed inhield. Bovendien weerhield het ontbreken van papieren u niet om in België hulp te vragen aan de Belgische asielinstanties. U verklaart hier in België asiel te hebben aangevraagd en over uw problemen te hebben verteld omdat u geholpen werd door uw sociaal assistente (zie gehoorverslag dd. 20/12/2016, p.24). Dat u, zonder aan de eed te denken, uw problemen uiteenzette aan Z.(...), en, zoals blijkt uit uw verklaringen, tevens uw huisgenoten op de hoogte bracht doch tegelijkertijd de gevolgen van het verbreken van de eed aanhaalt als reden om geen hulp te hebben gezocht in Melilla en Barcelona, is op zijn minst erg merkwaardig te noemen en doet ernstig twifelen aan het gedwongen en problematische karakter van uw activiteiten in Europa.

Tot slot verklaart u, na het vertrek van Z.(...), regelmatig onderdak te hebben gezocht in de kerk Christ Fellowship Ministry (zie gehoorverslag CVGS dd. 10/11/2016, p.27 en dd. 20/12/2016, p.23). U gevraagd of u de pastoor, pastoor O.(...), over uw problemen vertelde, antwoordt u hem enkel op de hoogte te hebben gesteld van het vertrek van uw vriend Z.(...), en niet van de andere problemen. U geeft aan geen reden te hebben gehad het hem niet te vertellen. **Uit het voorgaande moet geconcludeerd worden dat u meermaals de kans heeft gehad hulp te zoeken maar nagelaten heeft dit te doen.** Uw verklaringen hieromtrent, namelijk de vrees voor de gevolgen van het verbreken van de eed, blijven niet overeind gezien uw nonchalante houding met betrekking tot de eed bij uw ontmoeting met Z.(...). **Er mag van u verwacht worden dat u minstens een poging deed om beroep te doen op mogelijke bescherming en diensten in Spanje.** Dat u naliel dit te doen tast evrder de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde problemen aan.

Vervolgens moeten er enkele bedenkingen gemaakt worden met betrekking tot de **contacten met madame N.(...)**. U Verklaart dat, toen u in Melilla was, de senior girl E.(...) het nummer van uw vriend Z.(...) aan madame N.(...) gaf (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.19). U gevraagd waarom E.(...) Z.(...)'s nummer aan madame N.(...) gaf, verklaart u te vermoeden dat uw madame dat vroeg. Toen E.(...) uw madame op de hoogte bracht van uw zwangerschap, begon ze te vragen wie de vader was en zei ze dat u het nummer van uw vriend moest sturen. U verklaart geen persoonlijk contact te hebben gehad met madame N.(...) toen u in het kamp in Melilla zat omdat u geen telefoon had en dat madame N.(...) steeds naar E.(...), en nadat E.(...) weg was, naar uw vriend, belde. U slaagt er niet in een afdoend antwoord te formuleren op de vraag waarom uw vriend altijd opnam. U verklaart tevens dat uw vriend Z.(...) u, eens aangekomen in Barcelona, een GSM toestel kocht en uw nummer aan madame N.(...) gaf omdat hij het beu was dat hij gestoord werd (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p.16-17). Dat uw vriend uw nummer aan madame N.(...) doorspeelt is, mede omdat hij de bedreigingen van madame N.(...) aan den lijve heeft ondervonden, erg opmerkelijk. Dat u dat enkel kan verklaren door te zeggen dat 'hij het beu was dat hij verstoord werd', tart de verbeelding. Van iemand die gedurende jaren onder constante dreiging heeft geleefd, mag verwacht worden dat zij meer uitvoerige en gedetailleerde verklaringen kan afleggen en tevens meer interesse toont. U verklaart, wanneer madame N.(...) u belde in Spanje, de telefoon soms wel en soms niet te hebben opgenomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p.22 en p.23). U gevraagd waarom u niet van simkaart veranderde, verklaart u te hebben gedacht dat uw vriend Z.(...), na zijn vertrek, zou bellen en dat u contact hield met de vrienden van uw vriend Z.(...) in de hoop uw vriend terug te vinden (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p. 22), wat geen onaannemelijke verklaring is, ware het niet dat u hier in België aangekomen van nummer veranderde omdat u niet wilde dat madame N.(...) u contacteerde. U geconfronteerd met de bevinding dat uw vriend Z.(...) u dan ook niet meer kon bereiken, verklaart u in Spanje te hebben gevreesd dat ze [madame N.(...)] u, aangezien ze u in Barcelona vond, overal zou kunnen vinden en er aldus geen nood was om uw nummer te veranderen. U voegt bovendien toe hier in België contact te hebben gehad met een van Z.(...)'s vrienden waardoor uw argument, namelijk dat u in Spanje niet van nummer veranderde omdat u hoopte Z.(...) terug te vinden, teniet wordt gedaan.

Vervolgens zijn uw verklaringen met betrekking tot het bezoek van madame N.(...) eerder vaag. U verklaart dat E.(...) en madame N.(...) een maand na aankomst in Barcelona naar het appartement kwamen waar u verbleef (zie gehoorverslag CGVS dd. 01/11/2016, p. 18, p.19 en p. 26). U gevraagd hoe madame N.(...) te weten kwam dat u in Barcelona, in dat specifiek huis, was, verklaart u te vermoeden dat ze het te weten kwam via zijn vrienden [de vrienden van uw vriend Z.(...)], via uw vriend

of via de eigenaar van het huis. U besluit door te zeggen dat u het niet weet maar dat ze kwam. Ze belde u en zei dat ze zou komen (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p.21). Het moet op z'n minst opmerkelijk genoemd worden dat madame N.(...) u wist te lokaliseren en dat ze, tot tweemaal toe, de moeite nam u persoonlijk op te zoeken. Dat u bovendien slechts suggesties oppert over de manier waarop ze u wist te lokaliseren, zonder u hier verder in te hebben verdiept, tart de verbeelding. Het moet nogmaals benadrukt worden dat iemand die gedurende jaren belaagd wordt, meer interesse mag tonen in haar zaak. Dat u, na haar bezoek, nog teruggekeerd zou zijn naar het appartement (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.27 en dd. 22/12/2016, p.22), is eerder opmerkelijk. **Uw verklaringen met betrekking tot de bezoeken van madame N.(...) in Barcelona gaan gepaard met een resem vaagheden en onduidelijkheden waardoor de waarachtigheid ervan in vraag moet worden gesteld.**

Bovendien legt u **tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot uw contact met uw familie in Nigeria**. Tijdens het eerste gehoor verklaart u, na uw vertrek uit Nigeria, enkel contact te hebben gehad met uw moeder en dat uw zus niet met u wilde praten. U gevraagd of uw zus niet met u wilde praten toen uw moeder nog leefde, verklaart u dat, toen uw moeder levend was, u niet met hen praatte omwille van madame N.(...). U herhaalt verschillende keren niet met hen gepraat te hebben (zie gehoorverslag dd. 10/11/2016, p.25). Tijdens het tweede gehoor echter verklaart u geen contact te hebben gehad met uw zussen toen u onderweg was, maar in Spanje soms naar uw oudere zussen, waaronder J.(...), te hebben gebeld (zie gehoorverslag dd. 22/12/2016, p.18 en p. 28). U lijkt uw contact met uw familie te willen minimaliseren en uw slechte relatie met uw zussen te willen benadrukken. Bij DVZ (zie verklaring DVZ dd. 30/01/2015, punt 13) verklaarde u bovendien niet op de hoogte te zijn van de verblijfplaats van uw moeder. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag dd. 10/11/2016, p.11) verklaart u echter contact te hebben gehad met uw moeder toen u in België was en aldus op de hoogte te zijn geweest van haar verblijfplaats. Ook uit het tweede gehoor (zie gehoorverslag dd. 22/12/2016, p.17) blijkt dat u reeds in het kamp in Melilla contact had met uw moeder en aldus wist waar ze was.

Vervolgens verklaart u dat, nadat u Spanje verlaten heeft, uw moeder verschillende keren benaderd werd door Madame T.(...) en haar mannen in de hoop meer informatie te verkrijgen met betrekking tot uw locatie. Een van deze bezoeken escaleerde waardoor uw moeder verschillende verwondingen opliep en ten gevolge van die verwondingen overleed. Om uw verklaringen te staven legt u een overlijdensakte neer van uw moeder en een affidavit opgesteld door E.(...) E.(...). Wat betreft de aanval op uw moeder moet ten eerste opgemerkt worden dat **een affidavit geen authentieke akte is maar louter een bevestiging van de daarin vermelde eenzijdige verklaring op de daarin bepaalde dag**. Het bewijst geenszins dat de eenzijdige verklaring zelf waarachtig is, temeer nu de affidavit van 16 juni 2016 werd afgelegd door E.(...) E.(...) die, in de affidavit, verklaart dat uw moeder, K.(...) A.(...) A.(...), haar tante was, en dus **bezwaarlijk als objectief** kan worden aanzien. Wat opmerkelijk is dat u tijdens het gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, dd. 10/11/2016, p.17) bevestigt dat E.(...) E.(...) de zus van uw moeder is, en niet de nicht van uw overleden moeder. Bovendien staat in de affidavit te lezen dat uw moeder overleed op 6 juni 2016 op de leeftijd van 54 jaar na een korte ziekte ten gevolge van een eerdere aanval door **onbekende** personen, terwijl u zelf meermaals aangeeft dat uw moeder aangevallen werd door Madame T.(...) en haar mannen, en uw familie u ervan beschuldigt verantwoordelijk te zijn voor de dood van uw moeder (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.26 en dd. 22/12/2016, p. 27). De overlijdensakte die u neerlegt toont enkel aan dat A.(...) A.(...) K.(...) overleden is op 6 juni 2016 maar verschaft geen verdere informatie over de doodsoorzaak. U legt tevens een email dd. 29 juni 2016 van uw sociaal assistente, mevrouw V.(...) R.(...) , aan uw advocate, meester Van Cutsem neer. In de email staat te lezen dat mevrouw V.(...) R.(...) getuige was van een telefoongesprek met iemand die verklaart uw zus te zijn, die zich ten aanzien van u verbaal erg agressief opstelde. Volgens de verklaringen van mevrouw V.(...) R.(...) weigert uw zus alle contact met u en wordt u door uw zus uitgestoten omdat u, volgens haar, de oorzaak van alle problemen en de dood van uw moeder bent. Hoewel hier niet getwijfeld wordt aan de goede bedoelingen van uw sociaal assistent, dient te worden opgemerkt dat deze nooit de zekerheid kan hebben dat de persoon aan de andere kant van de lijn werkelijk uw zus was. Bovendien zijn uw persoonlijke verklaringen van doorslaggevend belang in uw asielaanvraag en niet die van iemand die beweert uw zus te zijn of van iemand anders, die niet werd gehoord door het CGVS om na te gaan of haar verklaringen oprecht zijn. Net zoals getuigenissen op papier de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verklaringen niet kunnen herstellen, kan hetzelfde worden opgemerkt voor getuigenissen via de telefoon, of zelfs in persoon.

Er moet ook vastgesteld worden dat het opmerkelijk is dat u enerzijds verklaart (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p. 26 en dd. 22/12/2016, p.26 en p.28) dat uw familie, met name uw zussen, de kant kiezen van madame T.(...) en madame N.(...) en u aanmoedigden madame N.(...) te ontmoeten,

en u, anderzijds, uw contactgegevens (zie kopie DHL pakket en geschreven adressering) doorspeelt aan uw zus J.(...) opdat zij u de documenten met betrekking tot het overlijden van uw moeder kon doorsturen. Dit spreekt des te meer tot de verbeelding omdat u, voor de dood van uw moeder, erop hamerde dat zij uw nummer niet zou doorspelen aan madame T.(...). **Dat u uw contactgegevens, zonder over het voorgaande na te denken, aan uw familie, die, volgens uw verklaringen de kant van uw madame kiezen, doorspeelt, is toch wel erg bijzonder.** U gevraagd of madame N.(...) u niet zou kunnen vinden via uw zus die uw exacte adres heeft, verklaart u het niet te weten en dat ze uw telefoons niet beantwoorden. Zelfs uw poging om, op vraag van uw familie, het overlijdenscertificaat terug te sturen, mislukte (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p.24).

Bovendien verklaart u meermaals, voor en tijdens uw reis, (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p.4, p.10, p.14) jong en bang te zijn geweest en enkel te gehoorzamen wat u door uw familie opgelegd werd. U gevraagd naar de reden waarom u zo weinig weet over uw vriend Z.(...), verklaart u niet te hebben gevraagd naar, onder andere, de reden waarom hij Nigeria had verlaten, omdat u zelf niet wist wat te doen en als iemand zei dat iets goed was, u het deed. Op die manier benadrukt u verschillende keren erg jong, beïnvloedbaar en onwetend te zijn geweest. Het door u aangemeten profiel is echter niet in lijn met uw verklaringen, namelijk dat u inging tegen de gedwongen prostitutie en eiste uw madame te spreken (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.7-8 en dd. 22/12/2016, p. 6). U hiermee geconfronteerd verklaart u tegen mister S.(...) te zijn ingegaan omdat u pijn had en kwaad was omdat uw maagdelijkheid ontnomen werd (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p.14). **Dat u, als enige meisje, inging tegen uw madame en, in tegenstrijd tot haar eis, niet naar Madrid maar naar Barcelona ging, en u persistent weigerde u bij haar aan te sluiten, wijst er allesbehalve op dat u een onwetend en beïnvloedbaar persoon bent.**

Tot slot moet opgemerkt worden dat er **een federale organisatie** is die **door de Nigeriaanse overheid** in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het **National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP)**. NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen (shelters), verspreid over het land (Abuja, Benin City, Enugu, Kano, Lagos, Sokoto en Uyo). De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over shelters waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/ of geweld van de kant van de mensenhandelaren. **Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de mensenhandelaren betreft.** U gevraagd of u in Nigeria geen bescherming tegen madame T.(...) en madame N.(...) zou kunnen vinden bij de politie (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.21), verklaart u niet zeker te zijn en dat ze [madame N.(...)] zei dat ze alles is. U voegt toe dat Nigeria erg corrupt is en dat de rijken de armen onderdrukken. Bij terugkeer kan ze alles doen wat ze wilt omdat de politie in Nigeria geen zeggenschap heeft en erg corrupt is. U slaagt er niet aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Nigeria, niet kan rekenen op de bescherming van de autoriteiten. U verklaart niet van NAPTIP te hebben gehoord.

U verklaart bovendien niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren uit angst voor de besnijdenis van uw dochter, O.(...). U verklaart zelf besneden te zijn geweest op 13-jarige leeftijd tijdens een soort van ceremonie (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.18). U verklaart dat alle 13 à 14-jarige meisjes in Benin [City] besneden worden. U benadrukt dat het een cultureel gegeven is, en deel uitmaakt van de traditie waar u woonde (zie gehoorverslag CGVS, dd. 10/11/2016, p. 22). Tegelijkertijd verklaart u de cultuur niet heel goed te kennen en aldus de concrete gevolgen van de niet besnijdenis van uw dochter voor uzelf niet te kunnen inschatten (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p. 24). U vermeldt bovendien dat de moeders verantwoordelijk zijn voor de besnijdenis van hun dochter. Zo verklaart u dat 'iedereen het voor zijn dochter doet, dus waarom zou zij [uw moeder] het niet doen voor haar dochter [uw jongere zus H.(...)]', en dat 'als het [de besnijdenis] niet gebeurt, de moeder het naar buiten zal brengen dat ze niet besneden is'. U gevraagd waarom de moeder het openbaar zou maken dat haar dochter niet besneden is, geeft u een evasief antwoord door te zeggen dat het een traditie is waar ze blij over zijn en u opgegroeid bent met die traditie (zie gehoorverslag dd. 10/10/2016, p. 22). Ook tijdens het tweede gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/21/2016, p. 32)

verklaart u niet te weten wie de beslissing neemt of iemand al dan niet besneden wordt en dat het, in uw geval, beslist werd door uw moeder. U gevraagd waarom iemand anders zou eisen dat uw dochter besneden wordt indien u, als moeder, dat niet wilt, verklaart u wederom dat uw moeder u bracht en het voor de rest niet te weten aangezien u jong was toen u wegging waardoor u weinig van Benin [city] weet. **U verklaart meermaals de cultuur niet goed te kennen omdat u erg jong was toen u Nigeria verliet. Tegelijkertijd haalt u aan dat de traditie, die u, volgens uw verklaringen, niet goed kent, vereist dat meisjes besneden worden. Bovendien benadrukt u meermaals het belangrijke aandeel van de moeder in de besnijdenis van haar dochter, waaruit blijkt dat u, als moeder van O.(...), een niet onaanzienlijke rol speelt in de keuze uw dochter al dan niet te laten besnijden.**

U gevraagd wie uw dochter zou willen laten besnijden, verklaart u uw oudere zussen en uw tante te vrezen. Gevraagd naar de reden waarom zij uw dochter zouden willen laten besnijden, verklaart u wederom dat het een traditie is en dat uw moeder u benadrukte dat een niet besneden vrouw, geen vrouw is. U ging echter in tegen uw moeder en verklaarde dat uw dochter een baby is en dat ze, als ze opgroeit, een vrouw zal worden, ongeacht of ze besneden wordt of niet. U verklaart bovendien dat uw moeder u er vaak aan herinnerde dat, wanneer uw dochter op leeftijd is, ze besneden moet worden (zie gehoorverslag dd. 10/11/2016, p. 23). Uw moeder is, volgens uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, echter overleden, en kan aldus niet langer dwang uitoefenen uw dochter te laten besnijden.

Ten eerste moet vastgesteld worden dat u er niet in geslaagd bent uw vrees voor genitale verminking voor uw dochter te concretiseren. U kan immers geen argumenten naar voor schuiven waaruit blijkt dat uw oudere zussen, of uw tante, uw dochter zouden willen laten besnijden, uitgezonderd van uw hardnekkige verklaringen dat het een traditie is. Tevens staat uw vrees voor genitale verminking van uw dochter door uw tante of oudere zussen haaks op uw beweringen dat uw familie met u heeft gebroken (zie supra). **Ten tweede** blijkt uit informatie (zie administratief dossier) dat de ouders, **die een belangrijke rol spelen in het beslissingsproces, de mogelijkheid hebben om te weigeren dat hun dochters worden besneden.** Bij een dreigende besnijdenis is het voor volwassen vrouwen en hun kinderen mogelijk om hieraan te ontkomen door zich elders in Nigeria te vestigen en steun te zoeken bij hulporganisaties. U, in het kader van uw geopperde problemen met madame T.(...) en madame N.(...), gevraagd of u zich elders zou kunnen vestigen in Nigeria, verklaart u dat niet te kunnen omdat u de taal niet kent. U voegt toe dat er veel talen gesproken worden in Nigeria en u enkel Bini spreekt. U besluit door te zeggen dat u de rest van het land niet kent (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p. 21). U brengt geen andere, dwingende argumenten aan die op duidelijke en overtuigende wijze zouden kunnen aantonen dat u zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen. Alhoewel het voor minderjarige meisjes moeilijker zou zijn om zich elders in Nigeria te vestigen zonder de steun van familieleden, blijkt uit informatie (zie administratief dossier) dat het voor volwassen, ongehuwde vrouwen zoals uzelf, een reële optie is om zich elders in Nigeria te vestigen en een job te vinden.

Hierbij moet worden opgemerkt dat uit verschillende bronnen blijkt dat **vrouwenbesnijdenis in Edo state**, de deelstaat waaruit u afkomstig bent, **illegaal is** (zie informatie administratief dossier). Ook in verschillende andere deelstaten van Nigeria werd de praktijk van vrouwenbesnijdenis buiten de wet gesteld. De vaststelling dat een wet tegen vrouwenbesnijdenis in verschillende Nigeriaanse deelstaten werd gestemd wijst op een maatschappelijk draagvlak om deze praktijk te bannen. Op de vraag of u al dan niet op de hoogte bent of besnijdenis bij wet verboden is in Edo staat, antwoordt u dat wanneer ze het doen, er een feest gegeven wordt en mensen passeren.

U voegt toe niet te weten of het toegelaten of verbannen is en dat niet gecontroleerd te hebben omdat u erg jong was. U gevraagd of u zich er nu niet naar geïnformeerd heeft, verklaart u dat u enkel praatte met uw moeder en zij u zei dat ze het deden (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p. 25). **Het moet opgemerkt worden dat het opmerkelijk is dat u niet op de hoogte blijkt te zijn van het bestaan van deze wetgeving in uw eigen staat, en dat u niet op zoek bent gegaan naar deze informatie.** Bovendien duidt het feit dat in de staat Edo een wet werd goedgekeurd die vrouwelijke genitale verminking verbiedt, op een zekere eenstemmigheid met betrekking tot de weerstand tegen vrouwenbesnijdenis vanwege de wetgevende instanties, die de vertegenwoordigers vormen van de bevolking van Edo State, zodat uw verklaring dat de traditie onmogelijk omzeild kan worden (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p. 24) op losse schroeven komt te staan. **Er kan dan ook niet worden besloten dat het onmogelijk zou zijn om een gedwongen besnijdenis van uw dochter te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria.**

U verklaart dat u, voor u Benin [city] verliet, geen enkel meisje heeft gezien die niet besneden is (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p. 22). U geconfronteerd met het feit dat zeker niet iedereen in Benin [city] en in Edo State besneden is, en er aldus mensen zijn die afstappen van de traditie en hun kinderen niet besnijden, verklaart u deze mensen niet te kennen en dat het de mensen die u kent, uw vrienden, de zussen van uw moeder, overkomen is. Volgens de demographic and health survey (DHS) van 2013 is 24,8 % van de Nigeriaanse vrouwen tussen 15 en 49 jaar besneden. Er werd tevens gepeild naar de prevalentie bij meisjes van 0 tot 14 jaar, waaruit blijkt dat 16,9% van de ondervraagden hun dochters had laten besnijden. Het CGVS beschikt bovendien over informatie dat ongeveer 41.6 % van de vrouwen in Edo Staat besneden wordt. Hoewel dit percentage aanzienlijk is, betekent dit ook dat 59% van de vrouwen, ofwel de meerderheid van de vrouwelijke inwoners van Edo niet besneden wordt. Tot slot beschikt het CGVS ook over informatie dat er in Nigeria generatie na generatie een duidelijke daling is van het aantal besnijdenissen (zie informatie administratief dossier). **Het is dus zeker niet zo dat elk meisje in Edo State wordt besneden, zoals u beweert.**

De documenten, een verklaring op eer van GAMS, paspoorten van uzelf en van uw dochter van GAMS en verschillende medische attesten, die u neerlegt met betrekking tot uw vrees met betrekking tot de vrouwelijke genitale verminking van uw dochter O(...), tonen aan dat u zich engageert om uw dochter te beschermen tegen elke vorm van vrouwelijke genitale verminking. Dit engagement is van cruciaal belang aangezien u als moeder een belangrijke rol speelt in het beslissingsproces. U legt tevens een document neer in verband met vrouwelijke genitale verminking bij de Edo tribe (Female Genital Mutilation among Edo People: The complications and pattern of presentation at a pediatric surgery unit, Benin City). Het moet ten eerste opgemerkt worden dat het artikel geen uitspraak doet over de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking bij de Edo tribe maar dat de steekproef bestaat uit kinderen die reeds genitale verminking ondergaan hadden en ten gevolge van deze verminking bepaalde complicaties hadden. 67 ouders werden bevraagd over de motivatie om hun dochter te laten besnijden. Tevens worden er enkele factoren, besnijdenis van de moeder en socio-economische factoren, besproken. Ook de mogelijke gevolgen van vrouwelijke genitale verminking worden uitgebreid besproken. Het kan echter niet volstaan om de nood aan bescherming aan te tonen met talrijke cijfers en statistieken over de praktijk van besnijdenis bij de Edo tribe wanneer blijkt dat deze niet nader worden toegelicht. Er kan enkel uit afgeleid worden dat in Nigeria vrouwenbesnijdenis wordt gepraktiseerd wat niet wordt betwist. Geenszins kan hieruit blijken dat uw dochter in dit individuele geval blootgesteld zou worden aan besnijdenis. In het artikel wordt de beslissingsbevoegdheid van de ouders met betrekking tot de besnijdenis van hun dochter(s) in de verf gezet. Zo staat te lezen dat '42 (62.7%) mutilated their daughters or brought them for mutilation as a mark of cultural identity', 'Ten (14.9%) parents brought their daughter for circumcision so as to have safe delivery during reproductive age' en 'All the 47 mothers...admitted they themselves were mutilated as children'. Hieruit kan afgeleid worden dat het de ouders zijn die een cruciale rol spelen met betrekking tot de vrouwelijke genitale verminking van hun dochter(s). **Aangezien u zich engageert uw dochter te beschermen tegen deze verminking, en tevens, uit het door u neergelegde document, en uit de door het CGVS neergelegde documenten, blijkt dat de ouders, die een belangrijke rol spelen in het beslissingsproces, de mogelijkheid hebben om de besnijdenis van hun dochter(s) te weigeren, wordt aangenomen dat u, bij een dreigende besnijdenis, in staat bent uw dochter tegen deze praktijk te beschermen.**

De door u neergelegde medische attesten tonen ten eerste aan dat uw dochter O(...) geen vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan en dat u een verminking type 2 ondergaan heeft met gedeeltelijke verwijdering van de clitoris en gedeeltelijke verwijdering van de kleine schaamlippen. Het CGVS erkent dat er verscheidene factoren (het toebehoren tot een bepaalde etnie, socio-demografische factoren, woonplaats stad versus platteland, religie etc.) bestaan die van invloed kunnen zijn op het risico op vrouwelijke genitale verminking. **Hoewel het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan, kan wijzen op de toepassing van de praktijk in uw familie, ontslaat het u niet van de verplichting uw vrees voor besnijdenis voor uw dochter te concretiseren.**

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie neer van de geboorteakte van uw dochter O(...) Z(...) op 26 juni 2013 te Melilla. Op deze geboorteakte staat, net als in het familieboekje dat u neerlegt, te lezen dat u de dochter bent van O(...) en T(...), terwijl u verklaart dat uw vader S(...) A(...) heet en uw moeder K(...) A(...) is (zie dd. 10/11/2016, p.10). Er staat tevens vermeld dat u geboren bent in Port Novo te Benin en u de Beninse nationaliteit heeft. U verklaart niet te weten hoe het komt dat ze Benin geschreven hebben en dat u niet zo goed kan lezen. U voegt toe dat M(...) iedereen een klein papier gaf dat getoond moest worden en te vermoeden dat de gegevens daarop gebaseerd waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p. 17). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaart u

nogmaals niet te kunnen lezen, terwijl u, volgens uw verklaringen, de lagere school afgemaakt heeft (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.5 en dd. 22/12/2016,p.29). U verklaart ten gevolge van geldgebrek niet naar een goede lagere school te zijn gestuurd en daardoor niet goed te kunnen lezen (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p.29). Dat kan echter niet verklaren waarom u er niet in slaagt een coherente verklaring te geven voor de valsheid van gegevens op de geboorteakte van uw dochter en het familieboekje. U verklaart niet te weten hoe die naam daar kwam. Gevraagd of iemand naar de naam van uw vader, uw geboorteplaats e.a. heeft gevraagd, verklaart u het niet te weten en dat, toen jullie naar Melilla gingen, jullie een stuk papier gegeven werd door M.(...) dat jullie moesten afgeven als jullie 'daar naartoe gingen' (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p. 29-30). **Uw verklaringen hieromtrent zijn vaag, en tasten uw algehele geloofwaardigheid aan.** Overigens tonen de geboorteakte van uw dochter en het familieboekje enkel aan dat u in Melilla geweest bent, wat door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken.

De geboorteakte van uw zoon staat los van uw asielrelaas en wordt hier verder niet besproken.

Tot slot legt u, ter staving van uw asielaanvraag, een attest neer van Woman Do, service d'accompagnement psychothérapeutique spécialisé dans l'aide aux femmes exilées en séjour précaire ayant fui des violences. Het attest is gericht aan de bevoegde asielinstanties. Het attest stelt dat 'les symptômes qu'elle présente, ainsi que son récit, s'apparentent fortement aux critères diagnostiques de L'Etat de Stress Post-Traumatique (PTSD). Een persoon die lijdt aan PTSD 'a vécu, a été témoin, ou a été confronté à un événement ou à des événements durant lesquels des individus ont pu mourir ou être très gravement blessés ou bien ont été menacés de mort ou de grave blessure ou bien durant lesquels son intégrité physique ou celle d'autrui a pu être menacée', en toont 'un évitement persistant des stimuli associés au traumatisme et émoussement de la réactivité générale (ne préexistant pas au traumatisme)'. In het attest wordt vastgesteld dat u verschillende symptomen tentoonstelt die PTSD doen vermoeden. Er moet opgemerkt worden dat **het vermoeden van PTSD gestoeld kan zijn op een veelvoud aan oorzaken, die niet noodzakelijk in verband staan met het door u ingeroepen asielrelaas.** Een arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van zijn patiënt en kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens uiten over de oorzaak. Het attest concludeert : 'Il m'apparaît fondamental pour la santé mentale de Madame A.(...) F.(...), qu'elle soit dorénavant sécurisée et protégée contre toute nouvelle violence, et qu'elle puisse cheminer vers la reconstruction d'une sécurité de base, sans quoi il pourrait découler des conséquences graves et difficilement réparables pour sa santé mentale', **een conclusie die vanuit psychologisch oogpunt werd genomen, vooraleer er een onderzoek naar de geloofwaardigheid van de verklaringen werd gedaan.**

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram' dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat **het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria**, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Edo actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. **Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.**

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel (*“noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen”*) en een beoordelingsfout, onderneemt verzoekster een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoekster volhardt in haar verklaringen dat zij de hulp van de autoriteiten niet heeft gezocht omdat zij bang was voor E. – de senior girl – en voor haar Madame en omdat zij de gevolgen van het verbreken van de eed, de *juju*, vreesde. Zij bevestigt dat zij haar verhaal wel vertelde aan Z. omdat zij hem vertrouwde en een relatie met hem had. Hij was ook afkomstig uit Nigeria, kende de situatie en had begrip voor haar en voor wat zij had meegemaakt tijdens haar reis van Nigeria naar Marokko. Bovendien wijst verzoekster erop dat er een groot verschil is tussen het delen van haar verhaal met een privépersoon in vergelijking met het melden aan de autoriteiten. Zij citeert nog uit *“EASO Country of Origin Information Report – Nigeria – Seks trafficking of women”* waaruit blijkt dat het doel van een *“juju oath”* eruit bestaat om de *“activiteit”* geheim te houden ten opzichte van de autoriteiten, niet per se ten aanzien van privépersonen, om aan te tonen dat haar gedrag perfect aannemelijk is. Verzoekster verduidelijkt dat zij haar verhaal in België, na verschillende maanden, uiteindelijk toevertrouwde aan haar maatschappelijk assistente en slechts nadat deze diverse keren had aangedrongen en verduidelijkt had dat een asielaanvraag confidentieel wordt benaderd en mensensmokkelaars hiervan niet op de hoogte worden gesteld. Verzoekster zet in het verzoekschrift nog uiteen dat zij ook in Barcelona te angstig was om klacht in te dienen bij de politie en dat het koppel, waarbij zij in Barcelona verbleef, slechts weet heeft gekregen van haar problemen op het ogenblik dat madame N. naar hun appartement kwam. Ook met betrekking tot de vraag waarom zij pastoor O. niet inlichtte over haar problemen met madame N. volhardt verzoekster in haar verklaringen. Verzoekster verbaast er zich overigens nog steeds over dat madame N. haar wist te lokaliseren in Barcelona en haar kwam opzoeken.

Wat betreft de opgeworpen bedenkingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van de contacten met madame N. stelt verzoekster dat haar vriend Z., nadat deze gedwongen was op straat te bedelen, teleurgesteld en gefrustreerd haar nummer aan madame N. doorgaf. Verzoekster veranderde evenwel niet van simkaart in de hoop dat haar vriend Z., nadat deze haar had verlaten, alsnog opnieuw contact zou zoeken. Eenmaal in België aangekomen, koesterde verzoekster niet langer deze hoop en stelde zich praktische problemen, zodat zij uiteindelijk wel van simkaart veranderde.

Waar het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen in haar hoofde weerhoudt met betrekking tot de contacten die zij onderhield met haar familie in Nigeria, geeft verzoekster te kennen dat zij geenszins het contact met haar familie wenste te minimaliseren – hier bovendien niet het nut van inziet –, doch wilde aangeven dat zij enkel met haar moeder een echt contact onderhield en dat het contact met haar zussen *“heel superficieel”* was. Verzoekster verbaast er zich over dat in haar verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt staat dat zij verklaarde niet te weten waar haar moeder zou hebben verbleven, daar zij de verblijfplaats steeds heeft gekend. Dat verzoekster haar contactgegevens wel doorgaf aan haar zus – ondanks de gespannen verhouding – kan verklaard worden in het licht dat zij wist dat haar familie haar leven nooit in gevaar zouden brengen door haar adres door te geven aan haar madame. Haar familie wenst slechts dat zij haar schuld zou terugbetalen opdat zij geen verdere problemen meer zouden kennen, aldus nog verzoekster.

Verzoekster citeert uit een andere passage van *“EASO Country of Origin Information Report – Nigeria – Seks trafficking of women”* teneinde aan te tonen dat het aannemelijk is dat haar familie bedreigd en later aangevallen werd daar zij een openstaande schuld had ten opzichte van haar madames die haar naar Europa hebben gesmokkeld. Ook laakt zij het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het door haar aangemeten profiel van een jong, beïnvloedbaar en onwetend meisje niet in lijn is met het feit dat zij inging tegen de gedwongen prostitutie.

Voorts volhardt verzoekster in haar verklaringen dat zij het slachtoffer werd van mensenhandel, maar dat zij zich in Europa nooit heeft geprostitueerd, zodat zij nog steeds een schuld van € 30.000 heeft. Afgezien van het feit of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieraan geloof hecht, meent verzoekster een risico te lopen op geweld, ontvoering of opnieuw het slachtoffer te worden van mensenhandel bij terugkeer naar Nigeria. Zij citeert te dezen uit *“EASO Country of Origin Information Report – Nigeria – Seks trafficking of women”*. Uit deze informatie blijkt bovendien dat zelfs mocht zij haar schuld wel terugbetalen, zij nog steeds een risico zou lopen om slachtoffer te worden van daden van geweld zowel vanwege het netwerk van mensensmokkelaars als vanwege de gemeenschap en/of haar familie, waarvoor zij geen werkelijke bescherming kan genieten van de Nigeriaanse autoriteiten, aldus verzoekster. Zij kan zich naar eigen zeggen ook niet beroepen op een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet gelet op haar profiel als alleenstaande, ongeschoolde moeder met twee jonge kinderen, het feit dat zij nooit heeft gewerkt en het feit dat haar hele familie in Benin City leeft.

Tot slot stelt verzoekster niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst uit angst voor besnijdenis van haar dochter. Zij bevindt zich naar eigen zeggen namelijk niet in de positie om zich te kunnen verzetten tegen de druk die zou uitgaan van haar zussen of tantes om haar dochter te laten besnijden.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) van haar mag worden verwacht dat zij minstens een poging deed om beroep te doen op mogelijke bescherming in Spanje, zij meermaals de kans heeft gehad om hulp te zoeken maar zij heeft nagelaten dit te doen en haar verklaring voor dit nalaten, namelijk de vrees voor de gevolgen van het verbreken van de eed, niet overeind blijft gezien haar nonchalante houding met betrekking tot de eed bij haar ontmoeting met Z., vaststellingen welke ernstig doen twijfelen aan het gedwongen en problematische karakter van haar activiteiten in Europa, (ii) zij allerminst overtuigende verklaringen aflegt met betrekking tot de telefonische contacten met madame N. en ook haar verklaringen met betrekking tot de bezoeken van madame N. in Barcelona gepaard gaan met een resem vaagheden en onduidelijkheden waardoor de waarachtigheid ervan in vraag moet worden gesteld, zoals omstandig wordt toegelicht, (iii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot haar contact met haar familie in Nigeria, (iv) zij geen overtuigende documenten neerlegt ter staving van haar beweringen dat, nadat zij Spanje verlaten heeft, haar moeder verschillende keren werd benaderd door madame T. en haar mannen in de hoop meer informatie te verkrijgen met betrekking tot haar locatie, dat een van deze bezoeken escaleerde waardoor haar moeder verwondingen opliep en ten gevolge van die verwondingen overleed, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, (v) het opmerkelijk is dat zij haar contactgegevens doorspeelt aan haar familie die, zo zij beweert, de kant kiest van haar madame, (vi) zij doorheen haar verklaringen verschillende keren benadrukt erg jong, beïnvloedbaar en onwetend te zijn geweest doch dit door haar aangemeten profiel niet in lijn is met haar verklaringen dat zij als enige meisje inging tegen haar madame, dat zij in tegenstrijd tot haar eis niet naar Madrid maar naar Barcelona ging en dat zij persistent weigerde zich bij haar madame aan te sluiten, gedrag welk er allesbehalve op wijst dat zij een onwetend en beïnvloedbaar persoon is, (vii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat zij desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de mensenhandelaren betreft, (viii) zij er niet in geslaagd is haar vrees voor genitale verminking voor haar dochter te concretiseren, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat ouders de mogelijkheid hebben om te weigeren dat hun dochters worden besneden, dat het voor volwassen vrouwen en hun kinderen mogelijk is om aan een dreigende besnijdenis te ontkomen door zich elders in Nigeria te vestigen en steun te zoeken bij hulporganisaties, dat vrouwenbesnijdenis in Edo state, de deelstaat waaruit zijn afkomstig is, illegaal is en de praktijk ook in verschillende andere deelstaten van Nigeria buiten de wet werd gesteld, alsook dat de meerderheid van de vrouwelijke inwoners van Edo niet besneden wordt, zodat niet kan worden besloten dat het onmogelijk zou zijn om een gedwongen besnijdenis van haar dochter te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria, de door haar neergelegde documenten overigens aantonen dat zij zich engageert om haar dochter te beschermen tegen elke vorm van vrouwelijke genitale verminking zodat, mede gelet op het door haar neergelegde document en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de ouders de mogelijkheid hebben om de besnijdenis van hun dochter(s) te weigeren, wordt aangenomen dat zij bij een dreigende besnijdenis in staat is haar dochter tegen deze praktijk te beschermen, (ix) de geboorteakte van haar dochter en het familieboekje valse gegevens bevatten en overigens enkel aantonen dat zij in Melilla is geweest, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken, de geboorteakte van haar zoon losstaat van haar asielrelaas en

met betrekking tot het attest van Woman Do, waarin wordt vastgesteld dat zij verschillende symptomen toont die PTSD doen vermoeden dient te worden opgemerkt dat het vermoeden van PTSD gestoeld kan zijn op een veelvoud aan oorzaken, die niet noodzakelijk in verband staan met het door haar ingeroepen asielrelaas en (x) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria zodat na grondige analyse van de beschikbare informatie dient te worden besloten dat het leven of de persoon van burgers in de staat Edo actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict en er actueel voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 2 februari 2017 (CG nr. 1510818), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoekster aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Vooreerst dient te worden benadrukt dat niet wordt betwijfeld dat verzoekster door mensenhandelaren naar Europa werd gebracht om er te werken als prostitué en dat de gebeurtenissen onderweg van Nigeria naar Marokko – verzoekster werd tijdens haar reis herhaaldelijk verplicht met verschillende mannen te slapen – evenmin in vraag worden gesteld.

De vraag die zich evenwel stelt is of in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar Nigeria, dan wel of zij er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Verzoekster stelt niet te kunnen terugkeren naar Nigeria omdat zij represailles vreest vanwege madame T. en madame N., door wie zij naar Europa werd gesmokkeld en ten opzichte van wie zij naar eigen zeggen nog een schuld van € 30.000 heeft.

Met toepassing van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. Internationale bescherming kan derhalve slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker dient immers alle mogelijkheden tot bescherming uit te putten en aannemelijk te maken waarom hij/zij geen enkel beroep kan doen op de nationale autoriteiten. Artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de objectieve en actuele informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Nigeriaanse autoriteiten de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen en dat *in casu* verzoekster wel degelijk beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande correct toegelicht als volgt: *“Tot slot moet opgemerkt worden dat er **een federale organisatie is die door de Nigeriaanse overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen (shelters), verspreid over het land (Abuja, Benin City, Enugu, Kano, Lagos, Sokoto en Uyo). De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over shelters waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/ of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege de mensenhandelaren betreft. U gevraagd of u in Nigeria geen bescherming tegen madame T.(...) en madame N.(...) zou kunnen vinden bij de politie (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.21), verklaart u niet zeker te zijn en dat ze [madame N.(...)] zei dat ze alles is. U voegt toe dat Nigeria erg corrupt is en dat de rijken de armen onderdrukken. Bij terugkeer kan ze alles doen wat ze wilt omdat de politie in Nigeria geen zeggenschap heeft en erg corrupt is. U slaagt er niet aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Nigeria, niet kan rekenen op de bescherming van de autoriteiten.”*** Verzoekster betwist dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst toegang zou hebben tot een doeltreffende bescherming vanwege de Nigeriaanse autoriteiten en zij verwijst in dit verband naar het *“EASO Country of Origin Information Report – Nigeria – Seks trafficking of women”*, toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de Nigeriaanse politie corrupt is, dat meerdere gesprekspartners sceptisch zijn over de capaciteit van NAPTIP om slachtoffers van mensensmokkel bescherming te bieden en dat sommige gesprekspartners stellen dat vrouwen die terugkeren naar Nigeria het risico lopen om het slachtoffer te worden van geweld of ontvoering, dan wel dat zij het risico lopen om opnieuw slachtoffer te worden van mensenhandel. Zij brengt hiermee evenwel geen objectieve informatie bij die de analyse van het Commissariaat-generaal in een ander daglicht stelt en die aantoonde dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. Zij toont met haar betoog evenmin aan dat de maatregelen die de Nigeriaanse autoriteiten hebben genomen in de strijd tegen mensenhandel niet zouden voldoen aan het gestelde in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Volgende vaststellingen en overwegingen doen bovendien in aanzienlijke mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van door verzoekster voorgehouden vrees voor madame T. en madame N. en bepaalde belangrijke aspecten van haar relaas.

Zo leest de Raad in verzoeksters verklaringen dat zij naïef was en geloofde dat zij en de andere meisjes naar Europa zouden gaan om er de stiel van naaister te leren, dat zij onderweg evenwel herhaaldelijk verplicht werd om met verschillende mannen te slapen en dat het haar toen begon te dagen dat zij in de prostitutie zou terechtkomen. Indien verzoekster daadwerkelijk aan gedwongen prostitutie wilde ontsnappen zoals zij beweert, mag het echter ten zeerste verbazen dat zij zich niet aan de invloed van het smokkel- en prostitutienetwerk heeft onttrokken wanneer zij daartoe de kans had. Uit haar verklaringen blijkt immers dat de groep meisjes bij aankomst in Melilla werd gesplitst, dat zijzelf naar een kamp voor minderjarigen werd gebracht en dat de rest werd meegenomen naar het 'grote kamp'. Op dat ogenblik was verzoekster dus afgescheiden van de rest van de groep en vooral van E., de 'senior girl' die telefonisch in contact stond met madame N. en haar alle informatie over de meisjes doorspeelde, hetgeen haar aldus de kans gaf om hulp te zoeken en te ontsnappen aan het lot dat haar te wachten stond. De Raad leest dan ook met grote verbazing in verzoeksters verklaringen dat zij er echter vrijwillig voor koos om naar het andere kamp te worden overgeplaatst, waar zij herenigd werd met E. en de andere meisjes en waar zij aldus via E. opnieuw in de greep van madame N. terecht kwam (administratief dossier, stuk 8, p. 8 en stuk 5, p. 11). Dergelijk gedrag valt naar het oordeel van de Raad niet te rijmen met de door verzoekster geschetste dwang en de door haar voorgehouden vrees.

De ernst van de door verzoekster aangehaalde vrees wordt verder aangetast door de vaststelling dat zij in Spanje, waar zij blijkens haar verklaringen ruim 2,5 jaar heeft verbleven, op geen enkel ogenblik hulp heeft gezocht. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet *"Ten eerste moet opgemerkt worden dat het erg tot de verbeelding spreekt dat u gedurende 2 jaar in een kamp van het Rode Kruis in Melilla verbleef zonder hulp te zoeken (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.10 en p.20 en dd. 22/12/2016, p. 15-16 en p.19). U verklaart geen asiel te hebben aangevraagd in Melilla omdat u niet op de hoogte was van de mogelijkheid. U werd pas op de hoogte gesteld van de mogelijkheid door de man die u naar België bracht (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p.16). Dat u geen asiel heeft aangevraagd in Melilla, kan enigszins verklaard worden door uw onwetendheid. Dat u echter, gedurende een verblijf van twee jaar in het kamp van Melilla, op geen enkel moment hulp heeft gezocht, tart de verbeelding. Eens te meer omdat, volgens uw verklaringen, E.(...) u nauwlettend in het oog hield en u verplichtte drugs te nemen om uw ongeboort kind te aborteren (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.9 en dd. 22/12/2016, p.20) én uw vriend Z.(...) regelmatig gebeld en bedreigd werd door madame N.(...) (zie gehoorverslag dd. 22/12/2016, p. 16). Volgens uw verklaringen was de dreiging dus erg actueel. U verklaart opgenomen te zijn geweest in een ziekenhuis (zie gehoorverslag CGVS, dd. 10/11/2016, p. 9 en dd. 22/12/2016, p.20) alwaar u de mogelijk had uw problemen uiteen te zetten. Bovendien werd het familieboekje en de geboorteakte van uw dochter opgesteld door de Registro Civil de Melilla, wat aantoonde dat u tevens in contact kwam met de autoriteiten. U verklaart in het ziekenhuis en in het kamp niet over uw problemen te hebben verteld omdat u bang was voor E.(...) en voor uw madame (zie gehoorverslag dd. 20/12/2016, p.20) en omdat u de gevolgen van het verbreken van de eed, de juju, die u ertoe verbond het geheim van Europa te bewaren, vreesde (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.20 en dd. 20/12/2016, p.19). Buiten beschouwing gelaten dat het opmerkelijk is dat u zich in Nigeria geen vragen stelde bij het nut van het afleggen van een eed om een job als naaister in Europa geheim te houden, houden uw verklaringen hieromtrent geen steek. Indien u werkelijk de gevolgen van het verbreken van de eed vreesde, zou u niet bij kennismaking met Z.(...), nota bene een Nigeriaan, meteen spontaan uw problemen uiteengezet hebben (zie gehoorverslag CGVS, dd. 20/12/2016, p. 15). U verklaart hem alles te hebben verteld omdat hij u een luisterend oor bood en u raad gaf. U gevraagd waarom u wel alles aan Z.(...) vertelde, terwijl u de autoriteiten in het kamp niet op de hoogte durfde stellen omwille van de eed, antwoordt u dat hij steeds naar u kwam en vriendelijk was (zie gehoorverslag CGVS dd. 20/12/2016, p. 19). U verklaart niet aan de eed te hebben gedacht omdat u voelde dat hij om u gaf. **Enerzijds verklaart u, uit vrees voor de gevolgen van het verbreken van de eed, de autoriteiten in het kamp niet op de hoogte te hebben gesteld van uw problemen, en, anderzijds, verklaart u zonder aan te eed te denken, uw problemen uiteen te hebben gezet aan een volslagen vreemde Nigeriaan. Dit tast de geloofwaardigheid van uw vrees (voor de gevolgen van het verbreken van de eed) ernstig aan.** De beweegredenen waarom u in het kamp de hulp van de autoriteiten niet kon inroepen, blijven aldus niet overeen. U verklaart tevens in Barcelona te angstig te zijn geweest om klacht in te dienen of naar de politie te gaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.20). Uw vriend en het koppel waarbij jullie inwoonden, raadden*

u aan de politie niet in te schakelen omdat u geen papieren had. Hieruit blijkt dat ook de man en vrouw waarbij u woonde op de hoogte waren van de problemen wat wederom een schending van de eed inhield. Bovendien weerhield het ontbreken van papieren u niet om in België hulp te vragen aan de Belgische asielinstanties. U verklaart hier in België asiel te hebben aangevraagd en over uw problemen te hebben verteld omdat u geholpen werd door uw sociaal assistente (zie gehoorverslag dd. 20/12/2016, p.24). Dat u, zonder aan de eed te denken, uw problemen uiteenzette aan Z.(...), en, zoals blijkt uit uw verklaringen, tevens uw huisgenoten op de hoogte bracht doch tegelijkertijd de gevolgen van het verbreken van de eed aanhaalt als reden om geen hulp te hebben gezocht in Melilla en Barcelona, is op zijn minst erg merkwaardig te noemen en doet ernstig twijfelen aan het gedwongen en problematische karakter van uw activiteiten in Europa.

Tot slot verklaart u, na het vertrek van Z.(...), regelmatig onderdak te hebben gezocht in de kerk Christ Fellowship Ministry (zie gehoorverslag CVGS dd. 10/11/2016, p.27 en dd. 20/12/2016, p.23). U gevraagd of u de pastoor, pastoor O.(...), over uw problemen vertelde, antwoordt u hem enkel op de hoogte te hebben gesteld van het vertrek van uw vriend Z.(...), en niet van de andere problemen. U geeft aan geen reden te hebben gehad het hem niet te vertellen. **Uit het voorgaande moet geconcludeerd worden dat u meermaals de kans heeft gehad hulp te zoeken maar nagelaten heeft dit te doen.** Uw verklaringen hieromtrent, namelijk de vrees voor de gevolgen van het verbreken van de eed, blijven niet overleidend gezien uw nonchalante houding met betrekking tot de eed bij uw ontmoeting met Z.(...). **Er mag van u verwacht worden dat u minstens een poging deed om beroep te doen op mogelijke bescherming en diensten in Spanje.** Dat u naliet dit te doen tast evrder de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde problemen aan."

Verzoekster volhardt in haar verklaringen dat zij de hulp van de autoriteiten niet heeft gezocht omdat zij bang was voor E. – de senior girl – en voor haar madame en omdat zij de gevolgen van het verbreken van de eed, de "juju", vreesde.

Wat betreft haar angst voor E. en madame N., herhaalt de Raad dat deze angst moeilijk te rijmen valt met het gegeven dat verzoekster er vrijwillig voor koos om vanuit het minderjarigenkamp in Melilla te worden overgeplaatst naar het kamp waar E. en de andere meisjes verbleven.

Wat betreft de vrees voor de gevolgen van het verbreken van de eed, dient het volgende te worden opgemerkt. Uit het "EASO Country of Origin Information Report – Nigeria – Seks trafficking of women", waaruit verzoekster in het verzoekschrift meermaals citeert, blijkt dat voodoo of "juju" een traditionele religie is in West Afrika. Men gelooft dat geesten of goden over de aarde heersen en elk aspect van het menselijk bestaan bepalen. Deze goden kunnen mensen beschermen of hen straffen. De rituele eed of "juju" wordt in de Nigeriaanse mensenhandel gebruikt als een dwangmiddel om de slachtoffers psychologisch onder controle te houden. De angst voor de consequenties van het verbreken van de eed, zijnde bestraffing door de goden, is immers erg groot. Er wordt namelijk gelooft dat het verbreken van de eed de goden zal ontstemmen, hetgeen kan leiden tot ernstige ziekte, krankzinnigheid of de dood van de verbreker van de eed of diens familieleden (p. 27-29). In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te suggereren in haar verzoekschrift betreft de vrees in geval van het verbreken van de eed aldus niet zozeer een vrees voor represailles vanwege de mensenhandelaars doch wel een vrees te worden gestraft door de goden. Opdat een dergelijke vrees in hoofde van het slachtoffer kan worden aangenomen moet de betrokken persoon dit geloof dan ook noodzakelijkerwijs aanhangen, wat *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat zij christen is, dat haar moeder aanvankelijk niet instemde met de eed omdat het tegen haar geloof was, dat haar moeder uiteindelijk toch akkoord ging omdat verzoekster zonder eed niet naar Europa kon vertrekken en dat haar moeder hieromtrent zei "ok, het is gewoon een eed, niets meer". Uit verzoeksters verklaringen blijkt voorts dat zij is opgegroeid met het idee "dat het afleggen van een eed iets slechts is en niet goed is", dat zij zelf niet vertrouwd was met "juju", dat zij er slechts over had horen vertellen en nooit eerder op de plaats was geweest waar de "juju" plaatsvond, en dat ook haar moeder "zulke plaats" niet kende (administratief dossier, stuk 8, p. 5-6 en stuk 5, p. 5 en p. 8-10). Aangezien verzoekster aldus overduidelijk dit geloof niet aanhing, slaagt zij er allerminst in te overtuigen dat zij werkelijk geloofde dat zij zou sterven als zij "het geheim" zou vertellen (administratief dossier, stuk 5, p. 6 en p. 20). Dat zij dit niet echt geloofde blijkt overigens uit haar verklaringen dat zij haar problemen spontaan vertelde aan Z., een Nigeriaan die zij in Marokko zou hebben leren kennen en die, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, op dat ogenblik een volslagen vreemde voor haar zou zijn geweest. Verzoekster verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat zij op dat ogenblik niet dacht aan de eed omdat zij voelde dat Z. om haar gaf (administratief dossier, stuk 5, p. 19). Gelet op het voorgaande, kan verzoekster zich aldus niet ernstig beroepen op een vrees voor de gevolgen van het verbreken van de eed als reden om geen hulp te hebben gezocht in Melilla en Barcelona. De argumentatie in het verzoekschrift dat er een groot verschil is tussen het delen van haar verhaal met een privépersoon in vergelijking met het melden aan de autoriteiten en de verwijzing in dit verband naar het "EASO Country of Origin Information Report – Nigeria – Seks trafficking of women" waaruit blijkt dat het doel van een "juju oath" eruit bestaat om de

"activiteit" geheim te houden ten opzichte van de autoriteiten, niet per se ten aanzien van privépersonen, kan deze appreciatie niet ombuigen en kan, in tegenstelling tot wat wordt opgeworpen in het verzoekschrift, geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster gedrag "perfect aannemelijk" is. Dit klemmt des te meer daar verzoekster tijdens het gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd voor wie "het geheim" moest bewaard blijven, waarop zij antwoordde *"Van de wereld. Niemand mocht ervan horen. Enkel binnen mijn familie en madame t.(...). (...) Als we het geen geheim houden, zouden de gevolgen niet goed zijn."* (administratief dossier, stuk 5, p. 11). Zij maakte hierbij aldus geen onderscheid tussen privépersonen en autoriteiten. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen plausibele verklaring bijbrengt voor haar nalaten om tijdens haar verblijf in Spanje minstens een poging te ondernemen om bescherming te bekomen tegen de druk uitgaande van madame N. om zich te prostitueren en tegen de bedreigingen die hiermee gepaard gingen. De commissaris-generaal kan dan ook worden gevolgd in diens besluit dat verzoeksters nalaten de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar beweerde problemen aantast.

Een aantal van verzoeksters verklaringen doen overigens ernstige twijfels rijzen bij de waarachtigheid van haar bewering actueel nog een openstaande schuld van 30 000 euro te hebben ten opzichte van de madames die haar naar Europa hebben gesmokkeld. Verzoekster houdt dan wel vol zich in Europa nooit te hebben geprostitueerd waardoor ze deze schuld niet kon terugbetalen, doch haar verklaringen hieromtrent tijdens het gehoor kunnen niet overtuigen. Zo gaf verzoekster allerm minst een duidelijk antwoord wanneer haar tijdens het eerste gehoor werd gevraagd of zij tijdens haar verblijf in het kamp moest slapen met mannen: *"in het kamp is mijn keuze, het slapen met mannen eindigde in Marokko, in Melilla was het mijn keuze"* (administratief dossier, stuk 8, p. 9). Andere opmerkelijke uitspraken deed verzoekster in verband met de telefonische contacten die zij vanuit Spanje met haar zussen onderhield: *"Wisten zij wat er aan de hand was in Europa? Toen ze belden, zeiden ze altijd je leeft goed, je verdient geld, ik zei ik ben aan het afzien, het is God die me erdoor helpt (...) Ze wisten van de prostitutie? Ja, maar ze kozen de kant van mijn madame, mensen doen het, ik ben niet de eerste, ik zou eraan wennen, mensen die het doen zijn niet dood, waarom is het anders bij mij. (...)"* (administratief dossier, stuk 5, p. 28). Ook deze verklaringen suggereren dat verzoekster in Spanje wel in de prostitutie werkzaam zou zijn geweest. Er kan in dit geval nog worden opgemerkt dat verzoekster blijkens haar verklaringen ruim 2,5 jaar in Spanje heeft verbleven, ongeveer de tijd die nodig is om de schuld terug te betalen. De Raad leest in het *"EASO Country of Origin Information Report – Nigeria – Seks trafficking of women"* immers dat het doorgaans twee tot drie jaar werk in de seksindustrie kost om een schuld van 35 000 tot 50 000 euro terug te betalen (p. 25). Uit dezelfde informatie blijkt dat vrouwen die niet het gewenste bedrag binnen de door de madame bepaalde tijdsspanne betalen te maken krijgen met bedreigingen, dwang en fysiek geweld, en dat er tevens bedreigingen worden geuit naar hun familie toe (p. 25). Gelet op deze informatie, kan het de Raad dan ook geenszins overtuigen dat madame N., aan wie verzoekster ondanks de telefonische bedreigingen naar eigen zeggen al die tijd nog geen cent had terugbetaald, pas na verzoeksters vertrek uit Spanje haar familie onder druk is beginnen zetten (administratief dossier, stuk 8, p. 26). Dit klemmt des te meer daar verzoekster over madame N. verklaarde *"(...) ze is harteloos, ze is harteloos (...) Ze zegt dat ze niet zou stoppen tot ze haar geld heeft. Ze zei dat ze niet lacht als het op haar geld aankomt."* (administratief dossier, stuk 8, p. 20-21). Gezien dit beeld dat verzoekster schetst van madame N. en mede gelet op hoger aangehaalde informatie, acht de Raad het geenszins plausibel dat madame N. gedurende 2,5 jaar niet doortastender zou hebben opgetreden tegen verzoekster en haar familie teneinde de terugbetaling van de schuld te bekomen. Het voorgaande voedt verder het vermoeden dat verzoekster in Spanje wel degelijk voor madame N. heeft gewerkt.

Ook de vaststelling dat verzoekster allerm minst overtuigende verklaringen aflegt over de bedreigingen die zij ontving van madame N. en over de problemen die haar moeder zou hebben gekend met madame T. en haar mannen, wijst in die richting.

Wat betreft verzoeksters contacten met madame N. in Spanje, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt: *"Vervolgens moeten er enkele bedenkingen gemaakt worden met betrekking tot de contacten met madame N.(...). U Verklaart dat, toen u in Melilla was, de senior girl E.(...) het nummer van uw vriend Z.(...) aan madame N.(...) gaf (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.19). U gevraagd waarom E.(...) Z.(...)s nummer aan madame N.(...) gaf, verklaart u te vermoeden dat uw madame dat vroeg. Toen E.(...) uw madame op de hoogte bracht van uw zwangerschap, begon ze te vragen wie de vader was en zei ze dat u het nummer van uw vriend moest sturen. U verklaart geen persoonlijk contact te hebben gehad met madame N.(...) toen u in het kamp in Melilla zat omdat u geen telefoon had en dat madame N.(...) steeds naar E.(...), en nadat E.(...) weg was, naar uw vriend, belde. U slaagt er niet in een afdoend antwoord te formuleren op de vraag waarom uw vriend altijd opnam. U verklaart tevens dat uw vriend Z.(...) u, eens aangekomen in Barcelona, een GSM toestel kocht en uw*

nummer aan madame N.(...) gaf omdat hij het beu was dat hij gestoord werd (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p.16-17). Dat uw vriend uw nummer aan madame N.(...) doorspeelt is, mede omdat hij de bedreigingen van madame N.(...) aan den lijve heeft ondervonden, erg opmerkelijk. Dat u dat enkel kan verklaren door te zeggen dat 'hij het beu was dat hij verstoord werd', tart de verbeelding. Van iemand die gedurende jaren onder constante dreiging heeft geleefd, mag verwacht worden dat zij meer uitvoerige en gedetailleerde verklaringen kan afleggen en tevens meer interesse toont. U verklaart, wanneer madame N.(...) u belde in Spanje, de telefoon soms wel en soms niet te hebben opgenomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p.22 en p.23). U gevraagd waarom u niet van simkaart veranderde, verklaart u te hebben gedacht dat uw vriend Z.(...), na zijn vertrek, zou bellen en dat u contact hield met de vrienden van uw vriend Z.(...) in de hoop uw vriend terug te vinden (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p. 22), wat geen onaannemelijke verklaring is, ware het niet dat u hier in België aangekomen van nummer veranderde omdat u niet wilde dat madame N.(...) u contacteerde. U geconfronteerd met de bevinding dat uw vriend Z.(...) u dan ook niet meer kon bereiken, verklaart u in Spanje te hebben gevreesd dat ze [madame N.(...)] u, aangezien ze u in Barcelona vond, overal zou kunnen vinden en er aldus geen nood was om uw nummer te veranderen. U voegt bovendien toe hier in België contact te hebben gehad met een van Z.(...)'s vrienden waardoor uw argument, namelijk dat u in Spanje niet van nummer veranderde omdat u hoopte Z.(...) terug te vinden, teniet wordt gedaan.

Vervolgens zijn uw verklaringen met betrekking tot het bezoek van madame N.(...) eerder vaag. U verklaart dat E.(...) en madame N.(...) een maand na aankomst in Barcelona naar het appartement kwamen waar u verbleef (zie gehoorverslag CGVS dd. 01/11/2016, p. 18, p.19 en p. 26). U gevraagd hoe madame N.(...) te weten kwam dat u in Barcelona, in dat specifiek huis, was, verklaart u te vermoeden dat ze het te weten kwam via zijn vrienden [de vrienden van uw vriend Z.(...)], via uw vriend of via de eigenaar van het huis. U besluit door te zeggen dat u het niet weet maar dat ze kwam. Ze belde u en zei dat ze zou komen (zie gehoorverslag CGVS dd. 22/12/2016, p.21). Het moet op z'n minst opmerkelijk genoemd worden dat madame N.(...) u wist te lokaliseren en dat ze, tot tweemaal toe, de moeite nam u persoonlijk op te zoeken. Dat u bovendien slechts suggesties oppert over de manier waarop ze u wist te lokaliseren, zonder u hier verder in te hebben verdiept, tart de verbeelding. Het moet nogmaals benadrukt worden dat iemand die gedurende jaren belaagd wordt, meer interesse mag tonen in haar zaak. Dat u, na haar bezoek, nog teruggekeerd zou zijn naar het appartement (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.27 en dd. 22/12/2016, p.22), is eerder opmerkelijk. **Uw verklaringen met betrekking tot de bezoeken van madame N.(...) in Barcelona gaan gepaard met een resem vaagheden en onduidelijkheden waardoor de waarachtigheid ervan in vraag moet worden gesteld.**" De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen, wat evenwel geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag de geloofwaardigheid te herstellen van de feiten die zich volgens haar in Spanje zouden hebben voorgedaan.

Evenmin slaagt verzoekster er in te overtuigen waar zij beweert dat een van de bezoeken van madame T. en haar mannen aan haar moeder escaleerde waardoor haar moeder verschillende verwondingen opliep en ten gevolge van die verwondingen overleed, en dat zij door haar familie verantwoordelijk wordt geacht voor de dood van haar moeder. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: "Vervolgens verklaart u dat, nadat u Spanje verlaten heeft, uw moeder verschillende keren benaderd werd door Madame T.(...) en haar mannen in de hoop meer informatie te verkrijgen met betrekking tot uw locatie. Een van deze bezoeken escaleerde waardoor uw moeder verschillende verwondingen opliep en ten gevolge van die verwondingen overleed. Om uw verklaringen te staven legt u een overlijdensakte neer van uw moeder en een affidavit opgesteld door E.(...) E.(...). Wat betreft de aanval op uw moeder moet ten eerste opgemerkt worden dat **een affidavit geen authentieke akte is maar louter een bevestiging van de daarin vermelde eenzijdige verklaring op de daarin bepaalde dag.** Het bewijst geenszins dat de eenzijdige verklaring zelf waarachtig is, temeer nu de affidavit van 16 juni 2016 werd afgelegd door E.(...) E.(...) die, in de affidavit, verklaart dat uw moeder, K.(...) A.(...) A.(...), haar tante was, en dus **bezwaarlijk als objectief** kan worden aanzien. Wat opmerkelijk is dat u tijdens het gehoor op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, dd. 10/11/2016, p.17) bevestigt dat E.(...) E.(...) de zus van uw moeder is, en niet de nicht van uw overleden moeder. Bovendien staat in de affidavit te lezen dat uw moeder overleed op 6 juni 2016 op de leeftijd van 54 jaar na een korte ziekte ten gevolge van een eerdere aanval door **onbekende** personen, terwijl u zelf meermaals aangeeft dat uw moeder aangevallen werd door Madame T.(...) en haar mannen, en uw familie u ervan beschuldigt verantwoordelijk te zijn voor de dood van uw moeder (zie gehoorverslag CGVS dd. 10/11/2016, p.26 en dd. 22/12/2016, p. 27). De overlijdensakte die u neerlegt toont enkel aan dat A.(...) A.(...) K.(...)

overleden is op 6 juni 2016 maar verschaft geen verdere informatie over de doodsoorzaak. U legt tevens een email dd. 29 juni 2016 van uw sociaal assistente, mevrouw V.(...) R.(...) , aan uw advocate, meester Van Cutsem neer. In de email staat te lezen dat mevrouw V.(...) R.(...) getuige was van een telefoongesprek met iemand die verklaart uw zus te zijn, die zich ten aanzien van u verbaal erg agressief opstelde. Volgens de verklaringen van mevrouw V.(...) R.(...) weigert uw zus alle contact met u en wordt u door uw zus uitgestoten omdat u, volgens haar, de oorzaak van alle problemen en de dood van uw moeder bent. Hoewel hier niet getwijfeld wordt aan de goede bedoelingen van uw sociaal assistent, dient te worden opgemerkt dat deze nooit de zekerheid kan hebben dat de persoon aan de andere kant van de lijn werkelijk uw zus was. Bovendien zijn uw persoonlijke verklaringen van doorslaggevend belang in uw asielrelaas en niet die van iemand die beweert uw zus te zijn of van iemand anders, die niet werd gehoord door het CGVS om na te gaan of haar verklaringen oprecht zijn. Net zoals getuigenissen op papier de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verklaringen niet kunnen herstellen, kan hetzelfde worden opgemerkt voor getuigenissen via de telefoon, of zelfs in persoon." Met de stelling dat het in de context van haar asielrelaas, waarbij zij naar Europa werd gebracht in het kader van mensensmokkel en zij een schuld heeft van 30 000 euro ten opzichte van de madames die haar hebben gesmokkeld, perfect aannemelijk is dat haar familie werd bedreigd en later werd aangevallen en de verwijzing in dit verband naar het "EASO Country of Origin Information Report – Nigeria – Seks trafficking of women", waaruit blijkt dat sommige families in Nigeria werden bedreigd of aangevallen door de smokkelaars, slaagt verzoekster er geenszins in het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Dat dergelijke praktijken inderdaad voorkomen, zoals blijkt uit objectieve informatie, betekent immers niet dat ook verzoeksters verklaringen in dit verband op enige waarheid zouden berusten.

Ter terechtzitting kan de Raad voorts vaststellen dat verzoekster ook in België geen klacht heeft ingediend tegen haar madame voor mensensmokkel en (gedwongen) prostitutie, wat de geloofwaardigheid van haar vrees verder hypothekeert. Verzoeksters argument dat zij hier nooit bedreigd werd, kan de Raad niet overtuigen. Immers, uit verzoeksters verklaringen blijkt dat haar madame er alles aan deed om haar geld terug te krijgen en er alles aan zou hebben gedaan om verzoekster te vinden in Barcelona. Het is dan ook onbegrijpelijk dat verzoekster, indien zij inderdaad nog zware schulden had bij haar madame en deze haar en de familie bedreigde, het niet nodig achtte om in België klacht in te dienen voor mensensmokkel. Dit klemmt des te meer nu de familie van verzoekster op de hoogte is dat zij in België is, en zij door de madame en/of haar trawanten zouden kunnen onder druk gezet worden.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog een vrees uit in geval van terugkeer naar haar land van herkomst te worden gestigmatiseerd door haar familie en de gemeenschap, benadrukt de Raad vooreerst dat de loutere verwijzing naar algemene rapporten over de toestand in het land van herkomst geenszins kan volstaan om aan te tonen dat ook verzoekster bij terugkeer naar Nigeria aan een dergelijke behandeling zal worden onderworpen. Hoe dan ook, sociale stigmatisatie en mogelijke uitingen van afkeur ten opzichte van vrouwen die zonder geld terugkeren uit Europa zijn onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd aangezien er geen sprake is van een intentionele bedreiging van het leven, de vrijheid en/of fysieke integriteit. Ten overvloed wijst de Raad er nog op dat de door verzoekster aangehaalde vrees ten aanzien van haar familie danig wordt gerelativeerd door het gegeven dat haar zus haar documenten met betrekking tot het overlijden van haar moeder opstuurde. Dat haar familie documenten ter ondersteuning van verzoeksters asielaanvraag overmaakt lijkt er allerminst op te wijzen dat zij door haar familie werd verstoten en zij alle contact met haar weigeren. Verzoeksters beweringen in dit verband worden overigens verder onderuit gehaald door de stelling in het verzoekschrift dat zij in geval van terugkeer geen andere optie zal hebben dan bij haar familie terug te keren en onderdak bij hen te vinden (p. 10). Zo verzoeksters familie met haar niets meer wil te maken hebben, zoals zij beweert, zou dit immers helemaal geen optie zijn.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat er *in casu* goede redenen zijn om aan te nemen dat de door verzoekster reeds ondergane vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst zodat de schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.6. Daarnaast verklaart verzoekster niet naar haar land van herkomst te kunnen terugkeren uit angst voor de besnijdenis van haar dochter.

Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bovendien (1) dat ouders de mogelijkheid hebben om te weigeren dat hun dochters worden besneden, (2) dat het voor volwassen vrouwen en hun kinderen mogelijk is om aan

een dreigende besnijdenis te ontkomen door zich elders in Nigeria te vestigen en steun te zoeken bij hulporganisaties, (3) dat vrouwenbesnijdenis in Edo state, de deelstaat waaruit zijn afkomstig is, illegaal is en de praktijk ook in verschillende andere deelstaten van Nigeria buiten de wet werd gesteld, (4) alsook dat de meerderheid van de vrouwelijke inwoners van Edo niet besneden wordt zodat niet kan worden besloten dat het onmogelijk zou zijn om een gedwongen besnijdenis van haar dochter te voorkomen bij een terugkeer naar Nigeria, en tonen de door haar neergelegde documenten overigens aan dat zij zich engageert om haar dochter te beschermen tegen elke vorm van vrouwelijke genitale verminking zodat, mede gelet op het door haar neergelegde document en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat de ouders de mogelijkheid hebben om de besnijdenis van hun dochter(s) te weigeren, wordt aangenomen dat haar dochter tegen deze praktijk kan beschermd worden. Verzoekster slaagt er derhalve niet in haar vrees voor genitale verminking voor haar dochter te concretiseren,

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Zij werpt slechts op *“Hier dient te worden herhaald dat verzoekster niet in een situatie verkeert waar zij zich elders anders zou kunnen vestigen omwille van dezelfde redenen als degenen ervoor aangehaald: al de leden van haar familie leven in Bénin City, zij is een alleenstaande moeder met twee jonge kinderen, zij heeft geen diploma en is bijna analfabeet, zij heeft nooit gewerkt, In geval van terugkeer zou zij als enige optie te hebben bij haar familie terug te keren en bij hen onderdak te vinden. Aangezien er geen vader is om haar te steunen in haar keuze meent zij dat zij zich tegen een besnijdenis van haar dochter uitgevoerd door haar zussen of tantes niet zou kunnen verzetten.”*, waarmee zij evenwel niet verder komt dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal en het uiten van blote beweringen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogt de correctheid van de informatie vervat in het administratief dossier te ontkrachten, noch de door haar aangehaalde vrees aannemelijk te maken. De Raad merkt te dezen nog op dat verzoekster gedurende verschillende jaren zonder familie overleefde in Europa zodat zij niet aantoonde dat het desgevallend voor haar onmogelijk is om aan een dreigende gedwongen besnijdenis van haar dochter te ontkomen door zich elders in haar land van herkomst te vestigen.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9.1. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers afkomstig in de staat Edo actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet is.

Uit deze informatie blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Verzoekster betwist deze beoordeling op generlei wijze, noch brengt zij elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde

conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt voormelde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.9.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.12. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS